

POVEȘTI ILUSTRATE

MARA ȘI STROPUL POZNAȘ

O joacă este mai frumoasă când râd amândoi

Bine ai venit în Lumea lui Norișor

În Lumea lui Norișor, un cântecel poate deschide o poveste, iar o poveste poate deveni un început de conversație. Creăm cărți, cântece și activități în limba română pentru copiii care descoperă lumea și pentru adulții care îi însoțesc. Ne dorim să aducem împreună joaca, curiozitatea și timpul petrecut cu drag unii lângă alții.

Personajele noastre învață prin întâmplări apropiate de viața copiilor: cer ajutor, își spun emoțiile, încearcă din nou, împart și au grijă de locurile în care trăiesc. Nu sunt perfecte și nu găsesc toate răspunsurile de la început. Tocmai de aceea ne pot ține companie atunci când ceva este nou, greu sau minunat.

Această carte pornește de la unul dintre videoclipurile lui Norișor și îi continuă aventura în ritmul lecturii. Priviți ilustrațiile, opriți-vă unde apare o întrebare și lăsați copilul să spună ce observă. Povestea se poate citi dintr-odată sau în mai multe seri. Nu există grabă: scopul nostru este să construim amintiri calde și să lăsăm loc fiecărei voci.

POVESTEA · 1 / 25

Malul cu nuferi

Mara veni la lac împreună cu tatăl ei, Marin. Salcia își apleca ramurile deasupra nisipului, iar printre nuferi se deschidea un culoar de apă liniștită.

Rățușca își potrivi baticul roșu. Tatăl verifică vesta ei portocalie, apoi pe a lui. Astăzi aveau să înoate aproape de mal, în locul pe care îl cunoșteau amândoi. Mara abia aștepta să vadă florile roz de la nivelul apei.

POVESTEA · 2 / 25

Până la nufărul alb

- Mergem până la nufărul alb și înapoi, spuse Marin. Rămânem alături.

Mara arătă cu aripa floarea dintre două frunze mari. Nu era departe, dar de pe mal părea o mică insulă.

Intră încet în apă. Nisipul îi alunecă printre degetele labelor, apoi corpul i se ridică ușor. Tatăl porni lângă ea. Pe luciul lacului rămaseră două dâre apropiate, ca două cusături lucioase.

POVESTEA · 3 / 25

Un drum printre frunze

Printre nuferi, Mara vâslea cu lăbuțele fără să atingă florile. Marin îi arătă pe unde era loc destul pentru amândoi.

O frunză rotundă se legănă când trecură. Pe marginea ei stătea o picătură, atât de limpede încât rățușca putea vedea cerul în ea.

- Parcă poartă un cer mic, spuse Mara.

Se opriră o clipă s-o privească, apoi întoarseră spre mal. Nufărul alb rămase în urma lor, întreg și liniștit.

POVESTEA · 4 / 25

Coada grea

Pe nisip, Mara făcu trei pași legănați. Din coadă îi curgeau picături. Penele, de obicei pufoase, stăteau lipite unele de altele.

- Mi-am adus puțin lac cu mine, spuse ea.

Marin râse și ieși alături, cu capul verde-turcoaz strălucind în soare.

Mara își mișcă coada. O picătură sări pe nisip și lăsă un punct întunecat. Rățușca privi locul cu mirare. Poate că apa voia să se joace.

POVESTEA · 5 / 25

Primul scuturat

Mara își întinse o aripă și o scutură ușor. Câteva picături zburară în fața ei. Apoi își mișcă și coada.

- Mac, mac, mac!

Nu era o chemare. Era un cântecel inventat pentru pene ude.

Tatăl o urmărea de aproape. Mara se învârti încet, încercând să vadă de unde mai cădeau stropi. Nu putea să-și privească și coada, și ciocul în același timp, oricât de mult se străduia.

POVESTEA · 6 / 25

Puncte pe nisip

Rățușca observă urmele picăturilor. Unele erau mici, altele mari. Lângă ele, labele ei lăsaseră două evantaie.

- Uite un desen!

Marin se aplecă. Nu încercară să numere toate punctele, fiindcă nisipul le înghițea repede. Mara trasă cu vârful unei pene căzute un cerc în jurul unei urme.

Când desenul începu să se usuce, nu îl supără. Lacul le putea da alte picături, iar nisipul avea loc pentru alte urme.

POVESTEA · 7 / 25

Stropul cu țintă

Mara mai scutură coada o dată. O picătură mare se desprinse din vârf, descrise un arc și ateriză chiar pe obrazul lui Marin.

Tatăl făcu un pas înapoi, surprins.

- M-ai stropit drept pe obraz!

Mara rămase cu aripile întinse. Nu văzuse picătura plecând și nu știa încă dacă tatăl ei glumea. Îl privi atent. Pe obrazul lui luceau apa și un început de zâmbet.

POVESTEA · 8 / 25

Râsul care se molipsește

Marin încercă să urmărească picătura cu ochii. Cum ea era pe obraz, nu reuși decât să se uite caraghios spre vârful ciocului.

Mara pufni în râs. Tatăl începu și el să râdă, cu aripile lipite de burtă.

- A fost un strop foarte priceput, spuse.

Rățușca se relaxă. Îi plăcea că puteau râde împreună de o întâmplare mică. Coada i se ridică din nou, pregătită parcă de încă o poznă.

POVESTEA · 9 / 25

Încă unul?

- Mai fac? întrebă Mara.

Marin își șterse obrazul.

- Acum prefer să nu primesc apă în față. Poți să scuturi spre lac.

Rățușca se opri. Tatăl încă zâmbea. Era greu de înțeles cum o glumă putea fi bună o dată și să nu mai fie dorită imediat după aceea.

Mara își lăsă coada jos și privi apa. Acolo era loc mult, fără obraji în calea picăturilor.

POVESTEA · 10 / 25

O întrebare mai bună

- Dar ți-a plăcut stropul de mai devreme, spuse ea.

- M-a făcut să râd fiindcă m-a surprins. Acum știu că vine și nu îl mai vreau în ochi.

Mara dădu din cap, încercând să priceapă.

- Atunci te întreb înainte să mă joc cu stropi lângă tine.

Marin îi atinse ușor aripa. Nu îi luase joaca. O ajuta să găsească un loc în care să fie plăcută pentru amândoi.

POVESTEA · 11 / 25

Cotitura mică

Rățușca se întoarse cu fața spre apă și făcu un pas pe nisipul ud. Tatăl rămase puțin într-o parte.

Mara scutură coada. Picăturile căzură în lac și făcură cercuri. Nu dispărură pur și simplu: fiecare lăsă o mișcare, iar mișcările se întâlniră pe luciu.

- Aici stropii desenează rotund, spuse ea.

Marin se așeză lângă salcie. De acolo vedea și cercurile, și rățușca. Puteau continua joaca fără să se încurce unul pe celălalt.

POVESTEA · 12 / 25

Cercul și cerculețul

Mara lăsă o singură picătură să cadă din vârful aripii. Cercul ei mic se lărgi până aproape de o frunză plutitoare.

Apoi scutură mai multe picături. Cercurile se împletiră și deveni greu de văzut care fusese primul.

Tatăl o întrebă ce observase. Mara îi arătă locul liniștit de lângă stuf și locul unde apa încă tremura. Descoperea că un gest mic putea schimba pentru o clipă o bucată întreagă de lac.

POVESTEA · 13 / 25

Umbra aripii

O boare răcoroasă trecu printre ramurile salciei. Mara își strânse aripile. Penele erau încă ude pe dedesubt.

- Facem o pauză la soare, propuse Marin.

Pe nisipul uscat aveau un prosop. Rățușca se așeză pe el, iar tatăl o ajută să își desfacă vesta după ce se îndepărtaseră de apă. Baticul roșu rămase la locul lui. Mara își privi umbra: cu aripile întinse semăna cu o floare.

POVESTEA · 14 / 25

Pene puse în ordine

Marin îi arătă cum să-și netezească penele cu ciocul. Mara încercă pe o aripă. Unele fire se așezară frumos, altele se ridicară iar.

- Nu mă ascultă toate.

- Ai timp, răspunse tatăl.

Rățușca lucră încet. Nu era o cursă. După o vreme simți diferența dintre penele împrăștiate și cele așezate. Îi plăcea să poată face singură o parte din pregătire, cu Marin aproape dacă avea nevoie.

POVESTEA · 15 / 25

O întrebare pentru tata

- Tu ai stropit pe cineva când erai mic? întrebă Mara.

Marin se uită la cer, de parcă povestea ar fi fost scrisă pe un nor.

- Pe fratele meu. Chiar când își aranjase penele.

- Și a râs?

- La început. Apoi mi-a cerut să mă opresc.

Mara îl privi cu interes. Tatăl ei fusese cândva rățoiul mic care învăța unde se termină o glumă. Gândul o făcu să se simtă mai puțin singură în învățarea ei.

POVESTEA · 16 / 25

Din nou pregătiți

Când penele se uscară și răcoarea trecu, Mara își dori încă o plimbare scurtă pe apă.

Marin verifică din nou vestele înainte să se apropie de mal. Rățușca își așeză prosopul pe iarba uscată, ca să îl găsească la întoarcere.

- Tot până la nufărul alb?

- Da, spuse tatăl. Și tot împreună.

Mara nu se supără că drumul era același. Pe un drum cunoscut putea observa lucruri pe care prima dată le trecuse cu vederea.

POVESTEA · 17 / 25

Cineva pe frunză

La intrarea dintre nuferi, o libelulă albastră se așezase pe o frunză. Aripile îi luceau ca niște ferestre subțiri.

Mara încetini și îi arătă tatălui musafirul. Nu scutură apa spre el. Ocoliră frunza prin locul mai larg, iar libelula rămase la soare.

Rățușca simți o bucurie diferită de cea a stropitului. Nu făcuse să zboare nimic și totuși descoperise ceva frumos, fiindcă trecuse liniștit pe lângă el.

POVESTEA · 18 / 25

Două chipuri în apă

Într-un petic ferit de vânt, lacul le arătă chipurile. Mara văzu baticul roșu și vesta portocalie. Lângă ea apăru capul verde al tatălui.

Rățușca își mișcă ciocul. Rățușca din apă făcu la fel. Apoi o undă le lungi fețele și le transformă în două pete colorate.

Mara râse. De data aceasta niciun strop nu ajunsese în ochii nimănui. Lacul găsise singur o glumă pentru amândoi.

POVESTEA · 19 / 25

Ocolul frunzei rupte

O frunză desprinsă plutea pe culoarul lor. Mara voia s-o împingă cu ciocul, dar Marin îi arătă un spațiu liber pe lângă ea.

- Putem trece și fără s-o mișcăm.

Se strecurară alături. Din apropiere, rățușca văzu pe frunză un melcișor de apă. Nu îl observase înainte.

- Bine că am ocolit, șopti ea.

Tatăl încuviință. Uneori era de ajuns să privești încă o clipă înainte de a hotărî ce să faci.

POVESTEA · 20 / 25

Întoarcerea aurie

Soarele coborâse puțin și lacul lucea în dungi aurii. Mara și Marin se întoarseră spre locul cu prosopul.

Rățușca vâslea fără grabă. Tatăl era atât de aproape, încât umbrele lor se întâlneau sub apă.

- Azi am învățat trei feluri de joacă, spuse Mara. Cu stropi pe nisip, cu cercuri în apă și cu chipuri caraghioase.

- Și cum alegi una bună pentru amândoi? întrebă Marin.

Mara îl privi zâmbind. Știa răspunsul.

POVESTEA · 21 / 25

Mai întâi întreb

Ajunși pe mal, Mara se așează la distanță de tatăl ei și întrebă:

- Pot să scutur spre lac? Tu ești destul de departe?

Marin privi locul, apoi se mută încă un pas.

- Acum da.

Rățușca își scutură penele cu toată pofta. Picăturile străluciră în lumina joasă și căzură pe apă. Marin aplaudă cu aripile. Mara se simți pricepută nu numai la scuturat, ci și la ascultat.

POVESTEA · 22 / 25

Prosopul împărțit

Departe de apă își scoaseră vestele și se așezară pe prosop. Mara ocupase aproape tot locul fără să observe. Când tatăl rămase pe margine, rățușca se mută singură.

- Acum încapi și tu.

Marin se așeză alături. Își neteziră penele în tăcere, cu lacul în față. Stropul de pe obraz dispăruse de mult, dar întâmplarea rămăsese între ei ca o poveste numai bună de spus acasă.

POVESTEA · 23 / 25

O promisiune mică

Mara împăturи prosopul cu ajutorul tatălui. Colțurile nu se potriviră din prima și se mai rostogoliră câteva picături pe nisip.

- Data viitoare îți arăt o joacă nouă, spuse Marin.

- Și eu te întreb dacă ai chef de stropi.

POVESTEA · 24 / 25

Cărarea de lângă salcie

Porniră pe cărarea de lângă salcie, cu vestele și prosopul strânse în săculețul tatălui. Rățușca se întoarse să privească nufărul alb. De pe mal părea din nou o mică insulă, păstrând liniștită toate cercurile zilei.

Marin mergea în pasul ei. Mara sări peste umbra unei crengi, apoi îl așteptă. Avea să-i povestească acasă și despre libelulă, și despre melcul ascuns. Lacul le dăduse mult mai mult decât stropi.

POVESTEA · 25 / 25

Când râd amândoi

Acasă, Mara povesti despre picătura care nimerise obrazul tatălui. Marin își făcu iar ochii caraghioși, încercând să privească locul unde fusese apa, iar rățușca râse.

Învățase că un accident poate deveni o glumă și că o glumă are nevoie de urechi atente. Când cineva cere să te oprești, îl asculți.

Bucuria nu se pierdea astfel. Își găsea alt drum, la fel ca stropii care ajunseseră, până la urmă, în lac.

Mulțumim că ați citit împreună

Vă mulțumim că ați deschis această carte și că le-ați făcut loc personajelor noastre în timpul vostru. Fiecare pagină citită, fiecare întrebare și fiecare clipă de atenție oferită unui copil dau sens poveștilor din Lumea lui Norișor. Ne bucurăm că am putut fi o mică parte din aceste momente.

Sperăm că aventura v-a lăsat un zâmbet și un gând de dus mai departe. Puteți reveni la o ilustrație preferată, puteți desena o altă întâmplare sau puteți vorbi despre o situație asemănătoare din viața voastră. Nu este nevoie de un răspuns perfect și nici de o morală învățată pe de rost. Ascultarea, blândețea și bucuria de a descoperi împreună sunt mai importante.

Poveștile continuă prin cântecele, cărțile și activitățile noastre în limba română, pe lumealuinorisor.ro. Mulțumim copiilor, părinților, bunicilor și educatorilor care ne însoțesc. Vă așteptăm cu drag la următoarea aventură din Lumea lui Norișor.

O poveste se încheie. Curiozitatea continuă.

Luați cu voi întâmplarea preferată și povestiți-o cuiva drag. Alte cântece, povești și activități vă așteaptă în Lumea lui Norișor.

lumealuinorisor.ro

© 2026 Lumea lui Norișor. Toate drepturile rezervate. Lumea lui Norișor™ este marca universului nostru de cântece, povești și activități pentru copii.

Inspirată din videoclipul Rățușca își scutură coada.
Personajele și ilustrațiile aparțin aceleiași serii de povești.